

nižších stolic však nezistily také skutečnosti, z kterých by bylo možno ustáti, či A. B. působil spolu s obžalovaným M. při spáchání činu, pre který bol tento obžalovaný za vinného uznaný, a jakým způsobom, či bol A. B. tiež vo službe poškodeného včas spáchania činu, či J. M. spáchal krádež způsobom pokračovacím, a či pri každom útoku proti majetku službodarcu spolupůsobil A. B., alebo len pri niektorých; konečne, nakoľko v jednotlivých prípadoch J. M. by bol kradnul sám bez účastenstva A. B.-ho, jakým spôsobom spáchal J. M. tieto krádeže a jakú hodnotu majú veci, ktoré J. M. sám ukradnul. Ponevác bez zistenia horeoznačených skutečností nelze posudzovať, či má byť aplikovaná veta 2. odst. I, § 116 tr. zák. na obžalovaného J. M., alebo nie, a či má byť J. M. následkom způtvzatia sůkromného návrhu voči A. B.-mu oslobođený úplně, alebo len čiastočne, — ponevác d'alej podľa odst. 3 § 33 tr. p. nov. nejvyšší sůd nemá práva zisťovať skutečnosti, preto pokračoval podľa odst. I 35 tr. p. nov. a nariadil nové pokračovanie dotyčne obžalovaného J. M.

Čís. 4659.

I když soud zkoumá svou nepřislušnost podle § 261 tr. ř., musí se obmeziti výlučně na činy do obžaloby pojaté, přihlížeje ovšem i ke změnám a doplňkům, jichž doznal obžalobou stíhaný skutek okolnostmi vyššími najevo při hlavním přelíčení.

Není třeba, by soud, vyslovuje se o nepřislušnosti, měl po ruce plný důkaz viny trestným činem, o němž rozhodnouti jest soudu porotnímu.

Nakolik jde o zmatek čís. 6 § 281 tr. ř., prohlásil-li se krajský soud podle § 261 tr. ř. nepřislušným k projednání obžaloby pro zločin podle § 132 tr. zák., maje za to, že jde o zločin podle § 125 tr. zák.

(Rozh. ze dne 15. března 1933, Zm I 1026/31.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti státního zastupitelství a obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 22. října 1931, jímž se nalézací soud prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislušným k projednání obžaloby podané na Ottu P-a pro zločin svedení ke smilstvu podle § 132 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a nalézacímu soudu uložil, by o obžalobě dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti uplatňují zmateční důvody čís. 5, 6 a 8 § 281 tr. ř. S výtkou zmatečnosti podle čís. 8 jsou stížnosti na zcestí; jestliť rozsudek podle tohoto ustanovení zmatečný jen, šel-li proti předpisu §§ 262, 263, 267 tr. ř. dále, než obžaloba, a citovanými předpisy je stanoveno jen, že soud nesmí obžalovaného **u z n a t i v i n n ý m** činem, jenž není obžalobcem stíhán. Přes to není však rozsah obžaloby bez

rozhodného významu ani, když došlo místo k odsouzení obžalovaného k tomu, že nalézací soud vyslovil svou nepřislušnost. Čin do obžaloby nepojatý nemůže — srovnej nález čí. 23 sb. n. s. — nikdy dáti podnět k nálezu podle § 261 tr. ř. a soud musí se, i když zkoumá svou příslušnost, obmeziti výlučně na činy do obžaloby pojaté, přihlížeje ovšem i ke změnám a doplňkům, kterých doznal stíhaný skutek okolnostmi vyššími na jevo při hlavním přelíčení. V souzené trestní věci byla na obžalovaného podána obžaloba proto, že přiměl v červnu 1931 v Ch. svou služebnou Marii B-ovou k dopuštění smilného činu. V obžalovacím spise bylo současně prohlášeno, že k dalšímu stíhání obžalovaného pro zločin podle § 125 tr. zák. neshledává státní zastupitelství důvodů; důvody obžalovacího spisu vyličily — aniž se vůbec zmínily o příbězích, které v přípravném řízení dosvědčila pro dny, vlastně noci 28. a 29. června 1931 svědkyně Marie B-ová — skutkový děj pouhým opakováním podstatného obsahu doznání obžalovaného o událostech z jednoho večera koncem června, přesněji z 23. nebo 24. června 1931. Uvažuje-li napadený rozsudek o příslušnosti nalézacího soudu na podkladě událostí, jež dosvědčila při hlavním přelíčení Marie B-ová pro dny 27. a 29. nebo třeba pro noci k 28. a 30. červnu 1931, zkoumá a popírá nalézací soud svoji příslušnost pro dva různé, najmě časově od sebe oddělené samostatné činy (skutky), ačkoliv byl obžalobou stíhán jen čin (skutek) jediný a ačkoliv nebylo při hlavním přelíčení vhodným způsobem, najmě výsledkem B-ové objasněno a rozsudkem vysloveno, že skutek obžalovaným doznáný a obžalobou stíhaný není skutkem různým od obou skutků B-ovou dosvědčených, skutkem, který přistupuje jako další třetí čin ke dvěma, B-ovou dosvědčeným činům. Neskýtají-li takto rozhodovací důvody napadeného rozsudku jistoty, že činem, k jehož projednání a rozsouzení se pokládá nalézací soud nepřislušným, jest čin obžalobou stíhaný, není vyloučeno, že nepřislušnost nalézacího soudu byla vyslovena neprávem a že rozsudek je zmatečným podle čí. 6 § 281 tr. ř.

Nehledíc k tomu, bere napadený rozsudek skutkové složky, pro které se podle rozsudečného předpokladu vymyká souzený čin trestný z příslušnosti nalézacích soudů, za prokázaný na základě svědecké výpovědi Marie B-ové, odmítaje obhajobu obžalovaného, že B-ová s jeho jednáním souhlasila, pro rozpor se svědectvím B-ové a proto, že obžalovaný své zodpovídání se několikrát (stále) měnil. Netřeba připomenouti, že rozsudek odvozuje tento (druhý) předpoklad z různosti údajů učiněných obžalovaným při hlavním přelíčení, v řízení přípravném a četnictvu, ačkoliv protokoly sepsané s obžalovaným v přípravném řízení a četnická zpráva nebyly — podle rozhodných v tomto směru záznamů — při hlavním přelíčení čteny a soud neměl tudíž k obsahu jich přihlížeti, tak jako neměl přihlížeti k obsahu nečteného při hlavním přelíčení posudku Dr. Sch-a (druhá věta prvního odstavce § 258 tr. ř.). Stejně není třeba zabývat se s výtkou stížností, že rozsudek dospěl k úsudku o plné hodnověrnosti svědkyně B-ové z předpokladů, v nichž opomenul různé složky průvodní látky, najmě není třeba vytknouti, že

stížnosti zdůrazňují v dotčené části svých vývodů obsah zápisů a četnické zprávy, ač není zápisem o hlavním přelíčení osvědčeno, že tyto listiny byly čteny. To vše lze ponechat stranou. Neníť — srovnej nález čis. 772 sb. n. s. — třeba, by soud, vyslovuje se o nepřislušnosti, měl po ruce plný důkaz viny trestným činem, o němž rozhodovati jest soudu porotnímu. Stačí spíše důkaz opodstatňující obvinění obžalovaného z takového činu, najmě stačí, jsou-li tu dostatečné důvody, z nichž lze obžalovaného považovati za podezřelého z trestného činu, příslušejícího k pravomoci soudů porotních (srovnej § 213 čis. 2 tr. ř.), kdyžť konečné hodnocení dotčených důkazů musí býti zůstaveno činiteli k tomu zákonem povolanému, t. j. porotě. Že takové váhy jest svědectví Marie B-ové přes odchylné údaje obžalovaného a přes posudek znalců-lékařů, samy stížnosti neberou v pochybnost. Avšak ani Marie B-ová nedosvědčila skutkové okolnosti, jimiž by souzené jednání obžalovaného nabylo tvářnosti činu přikázaného ku příslušnosti soudů porotních. Ježto rozsudek shledává svědectvím B-ové napovězený (jediný) zločin § 125 tr. zák., předpokládáje patrně, že se B-ová probudila již tím, že jí obžalovaný svlékl kalhotky nebo třeba kalhotky a koupací oblek a že si na ni lehal, tudíž před podnikáním soulože, netřeba dokažati, že tu nebyly pŕtahy zločinu podle § 127 tr. zák., protože ani podle výpovědi B-ové nebyl — srovnej nález čis. 2036 sb. n. s. — spánek B-ové tak hluboký, že jím naprosto ustala činnost smyslů děvčete. Skutkové opodstatnění závěru, že obžalovaný učinil skutečným vykonáním násilí svědkyni Marii B-ovou neschopnou, aby mu kladla odpor, může z předchozích rozhodovacích důvodů býti — třebas rozsudek povšechně uvádí, že se B-ová bránila, pokud jí to bylo lze — spatřováno jen ve zjištění rozsudku, že si obžalovaný klekl na jednu nohu děvčete a od-táhnul druhou nohu, takže se mu podařilo vsunouti svůj pohlavní úd do její pochvy. Tomuto zjištění, přimykajícimu se arciť přesně ke svědecké výpovědi B-ové, vytyká stížnost obžalovaného důvodně, že za zjištěných okolností jest vykonání neb i jen podnikání soulože nemožné a nelze poznati, zda a z jakých úvah měl soud za to, že děvče takovému (nemožnému) pokusu o soulož nemohlo se ubrániti, jak předpokládá zločin § 125 tr. zák. na rozdíl od zločinu § 98 a) nebo třeba § 132 III. tr. zák. Jinaké násilí není rozsudkem z výpovědi B-ové předpokládáno a není její výpovědi ani tvrzeno, ani B-ová netvrdí nějaké pohrůžky obžalovaného, ač uvádí, že nekřičela, protože se ho bála a on jí to zakázal, k čemuž jest podotknouti, že v sousední místnosti spala manželka obžalovaného. Ve spisech není ani poukazů na nápadný nepoměr tělesných sil obžalovaného a B-ové. Jelikož podle toho, co uvedeno, usoudil rozsudek na neschopnost B-ové k obraně, aniž měl ve svědectví děvčete oporu pro předpoklad takového stupně násilí, vyslovil rozsudek nepřislušnost nalézacího soudu, aniž tu bylo nutného k tomu podezření ze zločinu, o němž rozhodnouti přísluší soudu porotnímu, tudíž neprávem a jest proto rozsudek zatížen zmatkem čis. 6 § 281 tr. ř. Jelikož pak ponechání jednání a rozhodování o obžalobě nalézacímu soudu zabrání ve prospěch obžalovaného možnosti, že o stí-

haném jednání obžalovaného bude uvažováno podle zákona přísnějšího, než je zákon, kterého se dovolává obžaloba, bylo vyhověno stížností podle § 5 proc. nov. čís. 3 ř. zák. 1878 ihned v zasedání neveřejném a uznáno podle § 288 odst. 2 čís. 2 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 4660.

Z dosahu § 2 zákona na ochr. rep. vypadají jen přípravy, jež jsou k dosažení protiprávního cíle vždy a za všech okolností (vůbec) nezpůsobilé.

Sudetendeutscher Heimatbund (SH) pracuje k násilnému přivtělení (části) Československé republiky k budoucí velkoněmecké říši; výchově pro tento cíl slouží t. zv. letní tábory SH; je proto účast na těchto táborech (v Německu) přípravou úkladů o republiku po rozumu § 2 zák. na ochr. rep.

Pojmy »spolčiti se s někým« a »přípravy« po rozumu § 2 a pojem »násilí« po rozumu §§ 1, 2 zák. na ochr. rep.

Zločin podle § 2 zák. na ochr. rep. promlčuje se v 5 letech i, je-li kvalifikován za provinění (§ 26 zák. čís. 48/1931).

Nešlo-li jen o pouhé vyzvídání, nýbrž byl-li tu i úmysl prozraditi výsledek této činnosti cizí moci a byl-li úmysl ten i uskutečněn, jde o zločin vojenské zrady po rozumu § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep., třebaže ani nebylo zjištěno (nelze zjistiti), které vojenské tajemství bylo vyraženo.

Vzájemný poměr činností uvedených v odst. 1—3 § 6 zák. na ochr. rep. s hlediska možnosti souběhu.

Zákon v § 6 čís. 1 odst. 3 zák. na ochr. rep. nestanoví, které okolnosti jsou zvláště přitěžující; také přitěžující okolnosti, uvedené příkladmo v odstavci 1. § 28 a mající vliv na výměru trestu, mohou, ale nemusí býti takovými okolnostmi zvláště přitěžujícími; je na soudu, by v každém případě uvažoval, jsou-li tu takové okolnosti a jsou-li tu alespoň dvě.

Při zločinu podle § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. nelze použiti § 54 tr. zák.

I při § 487 tr. zák. platí ustanovení §§ 488, 491 tr. zák., že urážkou může býti dotčena čest osoby (předmětu ve smyslu § 492 tr. zák.) nejen přímo jmenované, nýbrž i označené jen znameními na ni dopadajícími.

Vhodným prostředkem urážky úřadu je dopis i tehdy, je-li předpisem o listovním tajemství pisatel zabezpečen proti tomu, že se o obsahu dopisu nedozví jiná osoba než adresát; stačí, že se obsah dopisu má dostat i zpravidla se i dostává k vědomí adresáta, jehož vážnost k napadenému úřadu může pak doznati újmy; nezáleží ani na tom, že napadený úřad nebyl v dopise výslovně pojmenován.